

A S P E

DOOR JONAS BOETS

M A C H T

MANTEAU

De dag was nog maar halfweg en het was nu al een kutdag. Christine Vereecken plakte een briefje op de winkel deur, verliet gejaagd het pand en knalde de deur net iets harder dicht dan goed was voor het fragiele glas. Met nijldige passen liep ze over de kasseien van de Raamstraat naar huis. Het was nauwelijks meer dan honderd meter en meestal niet voldoende om alles los te laten. Misschien was het beter om te verhuizen, zodat werk en privé meer gescheiden waren. De klanten in haar winkel waren ook haar burens, die zich haast verplicht voelden om bij haar te komen kopen, en probeerden te verbergen dat ze af en toe ook naar de grote supermarkt in het centrum gingen. Dan verstopten ze de plastic tasje van de supermarkt in een grote boodschappentas als ze voorbij haar huis of haar winkel liepen.

Het zou haar ook helpen om de zorgen van de vzw uit haar hoofd te zetten. Wat ooit was begonnen met het nobele doel mensen te bevrijden van de verstikkende ruzies, dreigde nu zelf een bron van conflicten te worden. Het rommelde in de bestuurskamer en tijdens de laatste twee benefiets was er geld uit de kassa gestolen.

Ze hoopte dat Luc niet thuis zou zijn, zodat ze het telefoontje van het schoolhoofd alvast kon verwerken. Moest ze hem geloven of moest ze zoals veel ouders onvoorwaardelijk partij kiezen voor haar dochter? Ze wilde er in alle rust over

kunnen nadenken. De confrontatie met Luc was voor later. Als ze hem nu zou zien, zou ze over het geld beginnen. Ze wist nu al dat hij zou ontkennen en zij hem niet zou geloven. Die discussie moest uitgesteld worden, één zorg tegelijkertijd.

Voor haar voordeur bleef ze staan. Ze probeerde haar ademhaling te controleren. Een beweging achter het raam van de burens deed haar schrikken, maar ze wilde niet opzijkijken. Haar buurvrouw Nora was weer alles aan het bespieden, dat kon ze zo raden. Had ze een hele dag echt niets beters te doen? Lange tijd had ze daar niets van durven te zeggen. Nora was een van de drijvende krachten binnen de vzw, ze konden altijd op haar hulp rekenen, dus haar confronteren met haar kleine kantjes was geen optie. Tot nu.

Hoe kwam het toch dat mensen zoveel verdroegen? Was zij de enige die zo vaak op haar tanden moest bijten om de goede vrede te bewaren? Waarom kon je niet wat vaker eerlijk zijn en zeggen waar het op stond, zonder dat iedereen meteen op de tenen was getrapt?

Ze draaide de sleutel om in het slot. Ze had zich voorgenomen daar iets aan te doen. De wereld veranderen begint bij jezelf. Vanaf nu zou ze niet meer alles over zich heen laten gaan, vanaf nu zou ze eerlijker zijn, ook als anderen dat liever niet hoorden.

Toen ze de deur opende, hoorde ze geluiden in haar huis. Vreemd, Luc was toch weg? Het lawaai kwam van boven, het klonk als gekreun. Christine sloot even haar ogen. Toch niet hier? In haar eigen huis? Of vergiste ze zich?

Ze vermande zich en trok de deur weer dicht. Ze haalde een brief uit haar handtas. 'Nora' stond erop. Ze ging naar de brievenbus van haar buurvrouw. Eigenlijk zou ze moeten aanbellen en alles uitleggen, maar die stap was nog een beetje te groot. Klein beginnen was niet erg. Ze liet de brief in de

brievenbus glijden en hoorde hem op de grond ploffen. Het was alsof er een last van haar schouders viel.

Vanaf nu zou ze zich niet meer laten doen.

‘Er is iets met mijn zus.’

Van In keek op. Hij stond in de buurt van de balie van het politiekantoor, twijfelend of hij naar huis zou gaan en iets te eten zou klaarmaken, of dat hij onderweg langs de frituur zou passeren. En ook al leek het een vrije keuze, ergens wist hij al wat de uitkomst zou zijn.

‘Kunt u iets specifieker zijn?’ vroeg Begga, die de balie bemande.

Voor haar stond een kleine vrouw met een gestreept beige broekpak. In haar bruine haren zaten blonde mèches, het dotje dat die dag nog strak vast had gezeten, was helemaal losgekomen. Het paste perfect bij haar verwarde blik.

‘Er is haar iets overkomen.’

‘En wat is er dan gebeurd?’

‘Dat weet ik niet.’

Van In ging iets dichterbij staan. Hij zag hoe Begga de situatie probeerde in te schatten. Was dit een ernstig geval of een loze aangifte?

‘U komt zeggen dat er iets met uw zus aan de hand is, maar u weet niet wat?’

De vrouw prutste aan het elastiekje in haar haren, waardoor de dot loskwam. Ze ademde diep in en uit.

‘Ze is verdwenen.’

Van In spitte zijn oren. Verdwijningen waren er in alle maten en gewichten, Begga kon er een boek over schrijven. Zo was er die man die zijn portefeuille kwijt was geweest. Hij was ervan overtuigd dat hij even daarvoor was beroofd door een zakkenroller en vond dat de politie wegversperringen moest opzetten om de dader tegen te houden. Tierend en briesend

had hij aan de balie gestaan, dreigend, eisend dat de oversten erbij werden gehaald. Hij had zelfs een gedetailleerde beschrijving gegeven van de man die zich had voorgedaan als toerist en hem als bedankje om de weg te wijzen even op de schouder had geklopt. Toen was het gebeurd, toen was zijn portefeuille uit zijn achterzak gepikt. Toen Begga hem om zijn identiteitsbewijs vroeg, had de man doodleuk zijn portefeuille uit zijn jaszak gehaald. Het was pas op het moment dat hij zijn identiteitskaart op de balie legde, dat hij besepte dat zijn portefeuille al die tijd in zijn jas had gezeten. Met het schaamrood op de wangen had hij zijn boeltje gepakt.

Begga keek de vrouw ernstig aan.

‘Waar is ze verdwenen?’

‘Bij haar thuis.’

De reden waarom Begga naar de locatie vroeg, was om de logische gevallen te elimineren. Ze kon de keren dat een vrouw de verdwijning van haar man kwam melden, terwijl die simpelweg in het café zat, niet op één hand tellen. Bij een zus leek dat minder voor de hand te liggen.

‘En hoe weet u dat?’

‘Ik ging aanbellen en ze deed niet open.’

Begga fronste haar wenkbrauwen, maar probeerde het niet te laten merken.

‘Misschien was ze gewoon niet thuis?’

De vrouw schudde haar hoofd, ze had een verbeterd trek om haar mond.

‘Ze was thuis. Ik heb haar binnen zien gaan.’

‘Misschien stond ze even onder de douche?’

Logisch redeneren was belangrijk in crisissituaties. Begga kon dat als geen ander.

‘Geloof u me niet?’

‘Natuurlijk geloof ik u, mevrouw. Ik moet alleen alle feiten kennen. Uw zus is een volwassen vrouw?’

‘Ja.’

‘En hoelang is ze al vermist?’

De vrouw haalde haar schouders op.

‘Weet ik veel. Enkele uren?’

Begga sloeg even haar ogen neer.

‘Een verdwijning is pas zorgwekkend na vierentwintig uur, mevrouw. Ik vrees dat u nog even zult moeten wachten. Misschien daagt uw zus vanzelf weer op.’

De vrouw slaakte een kreet, draaide zich om en beende met grote passen naar buiten. Van In twijfelde even. Hij wist dat Begga de procedure volgde. Bij volwassen personen was het niet abnormaal om even te wachten. Maar hij had ook iets in de ogen van de vrouw gezien. De wanhoop was echt, ze stond hier niet zomaar. En de eerste uren na een verdwijning waren in zijn ogen net cruciaal. Hij nam een besluit en ging haar achterna. Hij moest goed doorstappen om haar bij te benen.

‘Mevrouw?’

Ze hoorde hem niet, of wilde hem niet horen. Ze liep nijdig verder, haar vuisten gebald, haar lange haren heen en weer zwierend.

‘Mevrouw?’

Van In haalde haar in en legde voorzichtig zijn hand op haar schouder. Ze stopte, draaide zich om en zwiepte met haar handtas, rakelings langs Van Ins oor.

‘Laat me los!’

Van In stak geschrokken zijn handen in de lucht.

‘Excuseer, mevrouw. Ik wilde u niet laten schrikken. Commissaris Van In.’

Voorzichtig haalde hij zijn legitimatie tevoorschijn. De vrouw keek er nauwelijks naar. Haar lippen trilden, ze kon elk moment in huilen uitbarsten.

‘Ik hoorde u daarnet uw verhaal vertellen op het politiebureau.’

‘Dan hebt u ook gehoord dat het niet ernstig is’, snauwde ze. ‘Ik kom morgen nog wel eens terug. Als het te laat is.’

‘Kunt u mij wat meer vertellen?’

De vrouw aarzelde, leek in te schatten of Van In het meende of haar alleen wilde kalmeren. Van In wees naar een bankje op het plein en ging zelf als eerste zitten. De vrouw volgde zijn voorbeeld.

‘Mijn zus kwam deze middag thuis.’

‘Wat is de naam van uw zus?’

‘Christine. Christine Vereecken. Ze heeft een kruidenierswinkel in haar straat. Maar tussen de middag sluit ze altijd een uur en dan gaat ze thuis eten.’

‘En hoe weet u dat ze ook vandaag naar huis is gekomen?’

‘Ik heb haar gezien. Ik kwam zelf ook net thuis. Ik woon tegenover haar.’

Van In kreeg onmiddellijk het beeld voor de geest van de vrouw die achter haar raam, verborgen achter drie hoge sanseveria's, het huis van haar zus in het oog hield. God ziet alles, maar de burens nog meer.

‘En wat is uw naam?’

‘Karin. Vereecken.’

Ze wreef zenuwachtig haar handen over elkaar, haar lichaam leek niet tot rust te komen, haar geest gelukkig wel.

‘Een tijdje later hoorde ik veel lawaai. Ik heb meteen naar Malik gebeld, de buurman van Christine. Die had het ook gehoord.’

Heel even schoot het Van In te binnen dat het geen wonder was dat Christine niets van zich liet horen. Met een bemoeizuchtige buurman en een alerte zus in de buurt wilde ze misschien gewoon even rust.

‘En toen?’

‘Toen ben ik gaan aanbellen.’

‘Maar er deed niemand open.’

‘Jawel.’

Van In keek op. Had ze daarnet niet gezegd dat haar zus niet open had gedaan?

‘De eerste keer niet, maar toen ik bleef proberen, deed Luc de deur open.’

‘Haar man?’

‘Haar vriend.’

De manier waarop ze het zei, deed vermoeden dat haar relatie met Luc niet meteen de beste was.

‘En wat zei die?’

‘Dat Christine niet thuis was.’

‘En u bent er zeker van dat ze thuis was?’

‘Honderd procent. En toen ik een tijdje later opnieuw ging aanbellen, deed er niemand meer open. Hoewel ik er zeker van was dat er iemand thuis was.’

Van In knikte en liet haar woorden even bezinken. Er waren twee dingen waar hij zeker van was. Ten eerste dat er iets aan de hand was. Zodra er tegenstrijdige dingen werden verteld, had iemand iets te verbergen. Wie dat was, zou hij nog moeten uitzoeken. Het kon evengoed zijn dat Karin zelf niet helemaal de waarheid sprak. En het tweede punt vond hij minstens even onrustbarend: hij zou ondanks zijn grommende maag nog niet meteen frietjes aan het eten zijn.

Nadat hij het adres had genoteerd, nam hij een besluit en stormde terug naar het politiekantoor. Begga keek verbaasd op.

‘Ik heb een patrouille nodig in de Raamstraat!’

‘Waarom?’

‘Ik denk dat die verdwijning ernstig is. Het is belangrijk om meteen te reageren.’

Begga was het niet met hem eens.

‘Ik denk niet dat De Kee het fijn vindt als patrouilles worden opgeëist voor een voorgevoel.’

‘Dat is dan jammer voor hem. Stuur ze naar de Raamstraat. Zeg maar dat er een verdacht individu is gesignaleerd.’

‘Ik ga niet liegen, Van In.’

Van In zuchtte. Waarom wilde iedereen altijd alles volgens het boekje doen? Sinds hoofdcommissaris Roger De Kee de plak voerde bij de Brugse politie, was er nog meer focus op regels en administratie. Als het zo verder ging, zou Van In in de toekomst eerst de toestemming van de verdachte moeten hebben alvorens hij hem kon achtervolgen.

‘Stuur ze nu maar gewoon.’

‘Op jouw verantwoordelijkheid.’

‘Prima.’

Van In wachtte niet langer en liep het politiegebouw weer uit. Hij rende door de straten en vertraagde zijn pas toen hij in de Raamstraat kwam. De straat dwong hem daartoe: ze was smal en de huizen stonden dicht op elkaar. Je keek zo bij je overburen binnen, iets wat Karin blijkbaar graag deed.

Een politieauto met flikkerende lichten stopte naast hem. Hij groette zijn collega's en briefte hen kort. Er was een vrouw verdwenen en ze moesten zo snel mogelijk een spoor vinden. Zijn collega's knikten, vroegen zich niet af of Van In's aanpak wel volgens de regels was, maar waren eerder blij met de afleiding na een saaie rondrit. Met hun hand op hun wapen flankerden ze Van In terwijl hij aanbelde. Het was een van de vele bruine huizen in de straat, met oranje dakpannen en houten ramen, huizen die hem het gevoel gaven dat hij hier honderd jaar geleden exact dezelfde straat zou hebben aangetroffen. Hij zag het gordijn van het raam naast de voordeur even bewegen. Niet veel later ging de deur open. Een grote, slanke vrouw verscheen in de deuropening. Ze droeg een mantelpak en had een kort jongensachtig kapsel, met wat piekjes in alle richtingen. Haar grote blauwe ogen keken hem onderzoekend maar vriendelijk aan.

‘Kan ik u helpen?’

‘Commissaris Van In. Ik ben op zoek naar Christine Ver-
eecken.’

Van In had zich op verschillende scenario’s voorbereid. Het meest waarschijnlijke was dat hij een leeg huis zou aantreffen. Het zou het verhaal van Karin bevestigen en dan konden hij en zijn collega’s aan de slag. Of hij zou op Luc stuiten en aan hem zijn vragen moeten stellen en zo het onderzoek starten. Maar er bleek nog een andere optie te zijn. De vrouw knikte hem toe.

‘Dat treft. Kom binnen.’

Van In keek naar zijn collega’s. Wat was hier aan de hand?

© 2024 Manteau/Standaard Uitgeverij België nv,
Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Jonas Boets

www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:

New Book Collective, Utrecht

www.newbookcollective.com

Eerste druk: april 2024

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Ontwerp en opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 4099 8

NUR 330

D/2024/0034/274